

افزایش تحمل پذیری مدارهای ترکیبی در مقابل خطای نرم مبتنی بر جایگزینی منطقی محلی

محمدرضا روحانی پور^۱، بهنام قوامی^۲، محسن راجی^۳^۱دانشجوی کارشناسی ارشد معماری کامپیوتر، دانشگاه شهید باهنر کرمان^۲استادیار گروه مهندسی کامپیوتر، دانشکده فنی و مهندسی، دانشگاه شهید باهنر کرمان، ghavami@uk.ac.ir^۳استادیار دانشکده برق و کامپیوتر، دانشگاه شیراز

چکیده

در این مقاله یک تکنیک باز-سنتر مبتنی بر جایگزینی منطقی محلی به منظور کاهش نرخ خطای نرم مدارهای ترکیبی ارائه شده است. روش پیشنهادی راه کار خلاقانه‌ای را جهت افزایش احتمال پوشش منطقی مدار تحت خطای نرم و با در نظر گرفتن محدودیت مساحت فراهم می‌آورد. در این تکنیک، ابتدا زیرمداری از مدار اصلی استخراج می‌شود و به کمک روش *Quine-McCluskey (QM)* توسعه یافته، پیاده‌سازی‌های مختلف از زیرمدار به دست می‌آید. به منظور انتخاب بهترین جایگزین از بین مجموعه پیاده‌سازی‌های مختلف زیرمدار با کمترین نرخ خطای نرم، معیار جدید *Global Failure Probability (GFP)* ارائه شده است. این معیار، با در نظر گرفتن پارامترهای نظیر احتمال ایجاد پالس‌های گذرای خطادار در زیرمدار و احتمال انتشار این پالس‌ها توسط زیرمدار، این امکان را فراهم می‌آورد که پس از تغییر محلی ساختار زیرمدار بتوان به ارزیابی سراسری نرخ خطای نرم ناشی از این تغییر پرداخت. به عبارت دیگر، معیار ارائه شده در هر مرحله از فرآیند بهبود نرخ خطای نرم بدون نیاز به جایگزین نمودن تمام پیاده‌سازی‌های مختلف از زیرمدار در مدار اصلی و محاسبه نرخ خطای نرم کل مدار به ازای هر کدام از آن‌ها، تاثیر هر یک را در نرخ خطای نرم مدار اصلی محاسبه می‌نماید. نتایج حاصل از شبیه‌سازی‌ها بر روی مدارهای محک *ISCAS'85* نشان می‌دهد که روش پیشنهادی به‌طور میانگین موجب $17/75\%$ کاهش نرخ خطای نرم به ازای $5/39\%$ سربار مساحت شده است.

کلید واژه

خطای نرم، زیرمدار، پوشش منطقی، مدار ترکیبی، نرخ خطای نرم.

مقدمه

می‌باشند که می‌توانند عملکرد صحیح مدارهای دیجیتال را تحت تاثیر قرار دهند [۱][۲]. این اشکال‌های گذرا می‌توانند در طول مدار منتشر شده و مقدار ذخیره شده در یک سلول حافظه را تغییر دهند. به این خطا اصطلاحاً خطای نرم گفته می‌شود و معیاری را که میزان آسیب پذیری مدارها در برابر خطای نرم را نشان می‌دهد، نرخ خطای نرم (SER) می‌نامند [۳].

در نسل‌های گذشته تکنولوژی، وجود برخی شرایط باعث پوشش بخش قابل توجهی از پالس‌های گذرا می‌گردید و از وقوع خطای نرم در مدار جلوگیری می‌نمود [۴][۵]. پوشش‌ها در مدارها به سه دسته پوشش منطقی، الکتریکی و زمانی دسته بندی می‌شوند:

نیاز به کارایی بیشتر، طراحان مدارهای دیجیتال را بر آن داشته است تا اندازه ساخت تراشه‌ها را به ابعاد کمتر از چندین نانومتر کاهش دهند. این پیشرفت‌ها باعث افزایش نمایی تعداد ترانزیستورها، افزایش فرکانس کاری مدار و کاهش ولتاژ کاری مدار شده‌اند؛ اما این کاهش ابعاد و مقیاس بندی ترانزیستورها، موجب ایجاد مشکلات جدیدی برای طراحی و ساخت تراشه‌های الکترونیکی شده است. از جمله مهم ترین این مشکلات، افزایش آسیب پذیری مدارهای دیجیتال در برابر منابع اشکال‌های محیطی و در نتیجه، کاهش قابلیت اطمینان مدارهای دیجیتال در مقیاس نانو است.

برخورد ذرات پرانرژی به سطح تراشه که موجب ایجاد یک پالس گذرا در خروجی دروازه‌های منطقی می‌شوند، از جمله منابعی

⁴ Soft Error Rate⁵ Masking¹ Transient pulse² Transient Faults³ Soft error

انتخاب شده و در مدار اصلی جایگزین می‌شود. به منظور انتخاب بهترین جایگزین از بین مجموعه پیاده‌سازی‌های مختلف زیرمدار، معیار جدیدی به نام احتمال خرابی سراسری^۸ (GFP) ارائه شده است. این معیار، با در نظر گرفتن احتمال ایجاد پالس‌ها، گذرای خطادار در زیرمدار و احتمال انتشار این پالس‌ها توسط زیرمدار، این امکان را فراهم می‌آورد که با تغییر محلی ساختار زیرمدار بتوان به ارزیابی سراسری زیرمدار در ایجاد و انتشار پالس‌های گذرا پرداخت. به عبارت دیگر، در هر مرحله بدون نیاز به جایگزین نمودن پیاده‌سازی‌های مختلف به دست آمده از زیرمدار در مدار اصلی و محاسبه نرخ خطای نرم کل مدار به ازای هر کدام از آن‌ها، تاثیر هر یک را در نرخ خطای نرم مدار اصلی در نظر می‌گیرد. نتایج حاصل از شبیه‌سازی‌ها بر روی مدارهای محک ISCAS'85 نشان می‌دهد که روش پیشنهادی به طور میانگین موجب ۱۷/۷۵٪ کاهش نرخ خطای نرم به ازای ۵/۳۹٪ سربار مساحت در مقایسه با مدار اصلی شده است.

ادامه این مقاله بدین صورت سازمان یافته است. در ابتدا، به مرور روش‌های کاهش نرخ خطای نرم می‌پردازد. سپس، انگیزش روش پیشنهادی در این مقاله ارائه می‌شود. در گام بعدی، روش پیشنهادی به منظور کاهش نرخ خطای نرم مبتنی بر جایگزینی منطقی محلی را شرح می‌دهیم. سپس، نتایج شبیه‌سازی ارائه می‌شود و در نهایت، به نتیجه‌گیری پرداخته خواهد شد.

کارهای پیشین

روش‌های مقاوم‌سازی مدارها در برابر خطای نرم به دو دسته کلی تقسیم می‌شوند: (۱) دسته‌ای از روش‌ها که احتمال تولید اشکال گذرا (امکان این که اشکالی در خروجی دروازه منطقی به وجود بیاید) را کاهش می‌دهند و (۲) دسته‌ای از روش‌ها که احتمال انتشار اشکال گذرا (احتمال این که اشکال تولید شده، در مدار منتشر شده و توسط عناصر حافظه ذخیره گردد) را کاهش می‌دهند. دسته دوم، از اثر پوشش‌های سه‌گانه (منطقی، الکتریکی و زمانی) برای کاهش نرخ خطای نرم استفاده می‌کنند.

بخشی از این روش‌ها تلاش دارند با تغییر خصوصیات الکتریکی دروازه‌های مدار، پوشش الکتریکی را افزایش داده و از ذخیره شدن پالس‌های گذرا در عناصر حافظه جلوگیری نمایند. در [۹]، از روش اندازه‌گذاری دروازه‌ها به منظور کاهش نرخ خطای نرم استفاده می‌کنند. بدین صورت که با تغییر نسبت عرض به طول ترانزیستورها در دروازه‌هایی که بیشترین سهم را در بروز خطای نرم در مدار دارند، مقاوم می‌شوند. در [۱۰]، روشی ارائه

• هنگامی که پالس گذرا در ورودی دروازه با توجه به مقادیر کنترلی دیگر ورودی‌ها، به خروجی اصلی منتقل نشود، پوشش منطقی رخ داده است.

• با توجه به خصوصیات الکتریکی دروازه‌ها، عبور پالس گذرا از دروازه‌ها باعث تضعیف و حتی در مواردی از بین رفتن پالس گذرا می‌شود که اصطلاحاً پوشش الکتریکی رخ داده است.

• اگر پالس گذرا در ورودی فلیپ فلاپ در بازه زمانی موسوم به پنجره نمونه‌برداری^۶ حضور نداشته باشد، اصطلاحاً پوشش زمانی رخ داده است.

پوشش‌های منطقی، الکتریکی و زمانی عوامل تاثیرگذاری در انتشار پالس گذرا در مدارهای ترکیبی می‌باشند [۶][۷][۸]. یکی از راه‌های کاهش نرخ خطای نرم مدارهای ترکیبی افزایش پوشش منطقی می‌باشد. پوشش منطقی زمانی رخ می‌دهد که پالس گذرای حاضر در یکی از ورودی‌های دروازه منطقی به دلیل مقدار منطقی در ورودی‌های دیگر آن دروازه تحت تاثیر قرار گرفته و خروجی بدون توجه به پالس گذرا بر اساس ورودی (یا ورودی-های دیگر) دروازه منطقی تعیین می‌شوند. به عبارت دیگر، برای اینکه یک پالس گذرا منجر به خطا شود، بایستی پالس گذرا از محل تولید به یکی از فلیپ فلاپ‌ها منتشر شود؛ در این صورت از محل تولید تا یکی از فلیپ فلاپ‌های مدار یک مسیر تحریک شده^۷ وجود دارد. بنابراین، یکی از راه‌های کاهش نرخ خطای نرم، کاهش تعداد مسیرهای تحریک شده می‌باشد و به این ترتیب، احتمال این که یک پالس گذرای تولید شده در یکی از دروازه‌ها، مسیری به یکی از خروجی‌ها بیابد، کاهش می‌یابد. میزان پوشش منطقی که در یک مدار منطقی رخ می‌دهد متأثر از ساختار و توپولوژی‌ای است که تابع مورد نیاز مدار را پیاده‌سازی می‌کند. بنابراین، برای استفاده از این پوشش به منظور کاهش نرخ خطای نرم بایستی ساختار مدار تغییر پیدا کند. البته این تغییر نباید تابع منطقی مدار را تغییر دهد، بلکه بایستی تنها دروازه‌ها و ارتباط بین آن‌ها طوری تغییر کند که نرخ خطای نرم در آن مدار کاهش یابد.

در این مقاله، یک روش جدید به منظور افزایش تحمل‌پذیری مدارهای ترکیبی در برابر خطای نرم مبتنی بر جایگزینی منطقی محلی ارائه می‌شود. در روش ارائه شده، در هر مرحله، زیرمداری^۸ از مدار اصلی انتخاب می‌شود و سپس، به کمک روش QM توسعه یافته، پیاده‌سازی‌های ممکن از زیرمدار به دست می‌آید و بهترین پیاده‌سازی از زیرمدار از لحاظ افزایش پوشش منطقی

^۸ Sub-circuit

^۹ Global Failure Probability

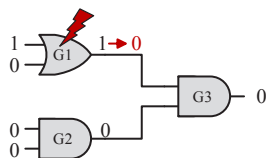
^۶ Latching window

^۷ Sensitized path

مجدد زیرمدارها به طوری که منجر به افزایش پوشش منطقی شوند، موجب کاهش نرخ خطای نرم مدار می‌شود.

انگیزش: مشکل تغییر جزئی و ارزیابی سراسری

هنگامی که پالس گذرا در ورودی دروازه با توجه به مقادیر کنترلی دیگر ورودی‌ها، به خروجی اصلی منتقل نشود، پوشش منطقی رخ داده است. برای مثال، شکل ۱، یک مدار منطقی شامل سه دروازه را نشان می‌دهد. همان‌طور که مشاهده می‌شود، اگر خطایی در دروازه G_1 رخ دهد و مقدار خروجی دروازه از '۱' منطقی به '۰' منطقی تغییر کند، با توجه به ورودی دیگر دروازه G_3 ، مقدار خروجی مدار تغییر نمی‌کند. در نتیجه، پالس گذرا در این نقطه از مدار به طور منطقی پوشش داده می‌شود و به نقاط دیگر مدار منتشر نمی‌شود.

شکل ۱. پالس خطا ایجاد شده در دروازه G_1 ، به صورت منطقی در دروازه G_3 پوشش داده می‌شود.

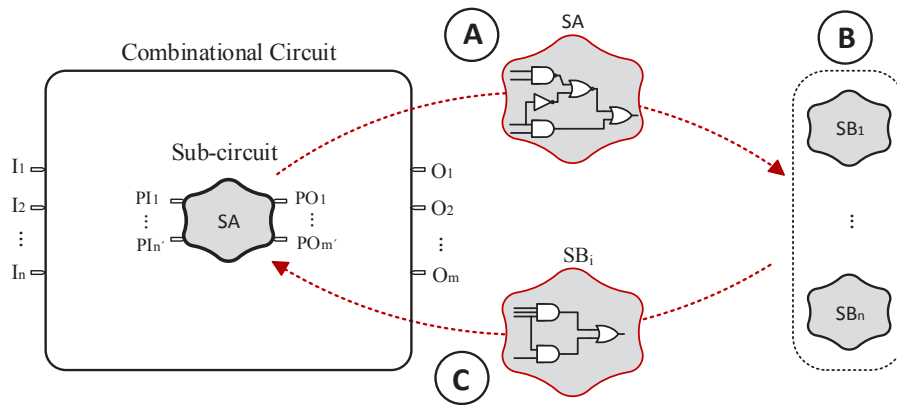
همان‌طور که بیان شد، برای استفاده از افزایش پوشش منطقی برای کاهش نرخ خطای نرم، بایستی ضمن حفظ تابع منطقی مدار، دروازه‌ها و ارتباط بین آن‌ها طوری تغییر یابد که موجب کاهش نرخ خطای نرم در آن مدار شود. تغییر ساختار به منظور افزایش پوشش منطقی، در مدارهای بزرگ (با تعداد دروازه‌های زیاد) امری زمان‌بر و در مواردی غیرممکن خواهد بود. به منظور ارزیابی تحمل‌پذیری مدار در برابر خطای نرم، نیاز به پیمایش مدار به ازای تمام دروازه‌های مدار می‌باشد. محدودیت این فرآیند زمانی آشکار می‌شود که با تغییر جزئی ساختار زیرمداری از مدار، به دلیل تغییر دروازه‌های آن و ارتباط بین آن‌ها، به منظور ارزیابی تحمل‌پذیری مدار نیاز به محاسبه مجدد نرخ خطای نرم مدار باشد. در شرایطی که به منظور افزایش تحمل‌پذیری مدار، به صورت مداوم نیاز به تغییر ساختار زیرمدارهایی از مدار می‌باشد، حجم زیادی از محاسبات صرف تخمین نرخ خطای نرم کل مدار می‌شود. به عبارت دیگر، در هر تغییر زیرمدار نیاز به محاسبه مجدد نرخ خطای نرم مدار می‌باشد. در این مقاله، به منظور رفع محدودیت تغییر جزئی و ارزیابی سراسری و در نتیجه کاهش سربار محاسبات، یک معیار ارزیابی سراسری جدید ارائه شده است.

شده است که با در نظر گرفتن مقادیر مختلف ولتاژ تغذیه برای دروازه‌های مدار سعی در کاهش نرخ خطای نرم مدار دارد. بخشی از این روش‌ها تلاش دارند با تغییر خصوصیات زمانی مدارها، پوشش زمانی را افزایش داده و از ذخیره‌شدن پالس‌های گذرا در عناصر حافظه جلوگیری نمایند. در [۱۱][۱۲]، چارچوبی ارائه شده که از بین مجموعه موجود از فلیپ فلاپ‌ها، فلیپ فلاپی را انتخاب می‌کند که در عین حفظ کارایی و سرعت مدار، با طولانی کردن بازه‌های پنجره زمانی، احتمال پوشش زمانی را افزایش می‌دهد. در [۹]، ترکیبی از دو روش اندازه‌گذاری دروازه‌ها و انتخاب فلیپ فلاپ استفاده کرده تا به سطوح بالاتری از تحمل‌پذیری در برابر نرخ خطای نرم دست پیدا کند.

دسته دیگری از تحقیقات با تغییر خصوصیات منطقی مدارها، پوشش منطقی را افزایش داده و از ذخیره شدن پالس‌های گذرا در عناصر حافظه جلوگیری می‌نمایند. در [۱۳]، یک روش پوشش خطا مبتنی بر TMR ارائه شده که تنها نودهایی که بیشترین تاثیر در نرخ خطای نرم مدار دارند، سه‌گانه می‌شوند. در [۱۴] نیز یک روش مبتنی بر TMR ارائه شده است به طوری که تنها خروجی‌های اصلی مدار که با احتمال بیشتری دچار خطا می‌شوند؛ محافظت می‌شوند. در [۱۵] روشی بر مبنای اضافه و حذف افزونگی ارائه شده است. در این روش، با نگهداری سیم‌ها و دروازه‌هایی که بیشترین تاثیر را در پوشش دارند و حذف سیم‌ها و دروازه‌هایی که بیشترین تاثیر را در خطا دارند، سعی در کاهش نرخ خطای نرم مدار دارند. در [۱۶] نیز روشی ارائه شده که با اضافه نمودن سیم‌های اضافی به مدار، موجب کاهش خطای نرم می‌شود. در [۱۷] روشی مبتنی بر ترکیبی از اضافه و حذف افزونگی و اندازه‌گذاری ارائه شده است که با افزایش دو پوشش منطقی و الکتریکی پایداری مدارها را در برابر خطای نرم افزایش می‌دهد. در [۱۸] به منظور کاهش توان دینامیک^{۱۲} و همچنین کاهش خطای نرم مدارهای ترکیبی یک روش مبتنی بر هسته‌آزانه شده است. در این روش با شناسایی بخش‌هایی از مدار که تحت شرایط خاصی از مقادیر ورودی تاثیر در مقدار خروجی ندارند، مدار اصلی به چندین زیر مدار بخش‌بندی شده و برای مقادیر کنترلی مدار تنها یکی از زیر مدارها فعال می‌باشد و مقادیر خروجی را تعیین می‌کند و در نتیجه، گذارهای تک رخدادی^{۱۳} در زیر مدار غیرفعال رخ می‌دهند به صورت منطقی پوشش داده شده و به خروجی انتشار پیدا نمی‌کند. در [۱۹]، چارچوبی مبتنی بر شبیه‌سازی ارائه شده که مدار اصلی به زیر-مدارهایی تک خروجی دسته‌بندی شده و سپس با پیکربندی

¹ Kernel-Based
² Partition
³ Single Event Transient (SET)

¹ Triple Modular Redundancy (TMR)
² Redundancy addition and removal (RAR)
³ Dynamic power

شکل ۲. فرآیند تغییر ساختار و جایگزینی محلی یک زیرمدار در مدار اصلی

استخراج زیرمدار

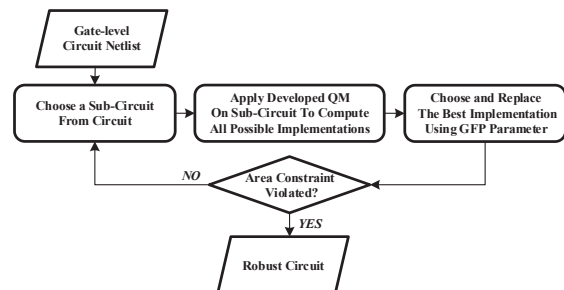
به منظور باز-سنتز منطقی محلی، زیرمدارهایی از مدارهای اصلی استخراج می‌شوند. هر زیرمدار می‌تواند چندین ورودی (n) و چندین خروجی (m) داشته باشد. از طرفی، اندازه زیرمدار نقش مهمی در کیفیت و زمان موردنیاز جهت باز-سنتز دارد. در حالتی که اندازه زیرمدار بزرگ باشد، امکان به دست آوردن پیاده‌سازی‌های متفاوت از آن بیشتر بوده و در نتیجه امکان به دست آوردن پیاده‌سازی که موجب کاهش مسیریهای سنتز شده و افزایش پوشش منطقی شود، افزایش می‌یابد؛ ولی زمان لازم برای به دست آوردن پیاده‌سازی‌های متفاوت افزایش می‌یابد. از طرف دیگر، در حالتی که زیرمدار کوچک باشد، امکان به دست آوردن پیاده‌سازی‌های متفاوت از آن کمتر بوده و در نتیجه، امکان به دست آوردن پیاده‌سازی که موجب کاهش مسیریهای سنتز شده و افزایش پوشش منطقی شود، کاهش می‌یابد اما، زمان به دست آوردن پیاده‌سازی‌های متفاوت کاهش می‌یابد. به منظور سنتز مجدد زیرمدار، نیاز به محاسبه تمام^۱ PI ها (شامل اساسی) می‌باشد. از آنجایی که تعداد PI وابسته به تعداد ورودی‌ها می‌باشد، تعداد ورودی‌های زیرمدار (n) را به مقدار ۱۰ محدود کرده‌ایم. بنابراین، می‌توان در مدت‌زمان کوتاهی تمام PI ها را محاسبه کرد. استخراج زیرمدار مبتنی بر انتخاب دروازه‌ای از زیرمدار می‌باشد. بدین صورت که با انتخاب دروازه‌ای از زیرمدار، دروازه‌های متصل به خروجی آن به عنوان خروجی زیرمدار در نظر گرفته می‌شوند و سپس از دروازه‌های خروجی زیرمدار به اندازه L سطح مدار اصلی به سمت ورودی‌های اصلی پیمایش می‌شود. در این حین، اگر دروازه‌ای در زیرمدار وجود داشته باشد که خروجی آن به دروازه‌ای غیر از دروازه‌های زیرمدار متصل باشد به عنوان خروجی زیرمدار در نظر گرفته می‌شود. شکل ۴، الگوریتم استخراج زیرمدار را نشان می‌دهد.

شکل ۲، فرآیند جایگزینی محلی و تغییر ساختار یک زیرمدار در مدار اصلی با n ورودی اصلی (I_1, I_2, \dots, I_n) و m خروجی اصلی (O_1, O_2, \dots, O_m) را نشان می‌دهد. همان‌طور که مشاهده می‌شود، این فرآیند شامل سه مرحله می‌باشد. در مرحله A، زیرمدار SA از مدار اصلی انتخاب می‌شود. در مرحله B، پیاده‌سازی‌های مختلف (SB_1, SB_2, \dots, SB_n) از زیرمدار به دست می‌آید. در مرحله C، بهترین پیاده‌سازی (SB_i) مبتنی بر پارامتر GFP انتخاب شده و جایگزین زیرمدار SA در مدار اصلی می‌شود.

روش پیشنهادی به منظور کاهش نرخ خطای نرم مبتنی

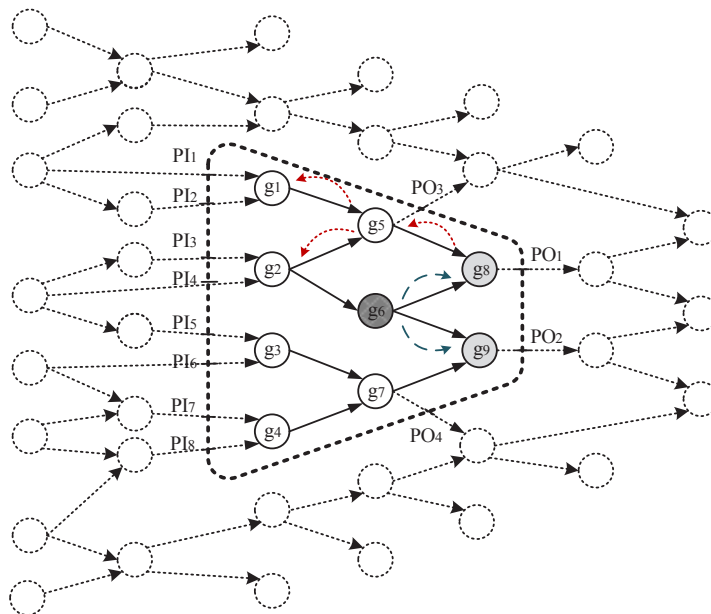
بر جایگزینی منطقی محلی

شکل ۳، فلوجارت روش پیشنهادی جهت کاهش نرخ خطای نرم مدارهای ترکیبی را نشان می‌دهد. همان‌طور که مشاهده می‌شود، ابتدا، زیرمداری از مدار اصلی انتخاب می‌شود. سپس، به کمک روش QM توسعه یافته پیاده‌سازی‌های ممکن از زیرمدار به دست می‌آید. در ادامه، بهترین پیاده‌سازی از زیرمدار بر مبنای پارامتر GFP انتخاب شده و در مدار اصلی جایگزین می‌شود. این فرآیند تا زمانی که محدودیت مساحت برقرار باشد، ادامه می‌یابد. در ادامه، جزئیات روش پیشنهادی را بیان می‌نماییم.

شکل ۳. فلوجارت روش پیشنهادی به منظور بهبود نرخ خطای نرم مدارهای ترکیبی مبتنی بر جایگزینی منطقی محلی

¹ prime implicant 6

شکل ۵. نحوه استخراج زیرمدار

(دروازه‌های $g8$ و $g9$). سپس، مدار اصلی از دروازه‌های خروجی زیرمدار به اندازه دو سطح به سمت ورودی‌های اصلی پیمایش می‌شود. در این بین، دروازه‌هایی وجود دارند که خروجی آن‌ها به دروازه‌هایی غیر از دروازه‌های زیرمدار متصل شده‌اند (دروازه‌های $g5$ و $g7$) که در نتیجه، آن‌ها را به عنوان خروجی‌های زیرمدار در نظر گرفته می‌شود.

معیار ارزیابی محلی زیر مدار

برای هر زیرمدار، مخروط ورودی و مخروط خروجی را به صورت زیر تعریف می‌نماییم:

- مخروط ورودی زیرمدار برابر با دروازه‌هایی از مدار اصلی است که مسیری از آن‌ها به ورودی‌های زیرمدار وجود داشته باشد.
 - مخروط خروجی زیرمدار برابر با دروازه‌هایی از مدار اصلی که مسیری از خروجی زیرمدار به آن‌ها وجود داشته باشد.
- شکل ۶، مثالی از مخروط‌های ورودی و خروجی زیرمدار در مدار اصلی را نشان می‌دهد. با توجه به موقعیت زیرمدار در مدار اصلی، اندازه‌ی مخروط ورودی و خروجی زیرمدار متفاوت خواهد بود.

با در نظر گرفتن مخروط ورودی و مخروط خروجی، می‌توان نقش یک زیرمدار در نرخ خطای نرم مدار ترکیبی را به ایجاد پالس-های خطا و انتشار پالس‌های خطا دسته‌بندی نمود. نقش هر زیرمدار در ایجاد پالس‌های خطا هنگامی است که پالس‌های خطا در دروازه‌های موجود در زیرمدار تولید شوند و

Algorithm 1 : Sub-Circuit extraction

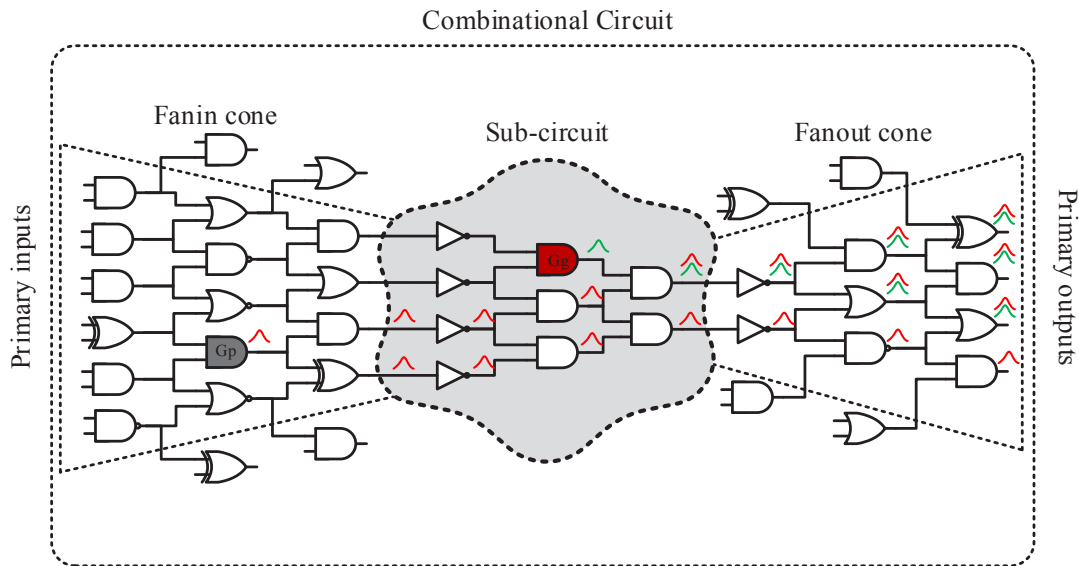
```

input = combinational circuit:  $C$  ;
1. max input of Sub-Circuit:  $n'$  ;
   level:  $L$  ;
output = Sub-Circuit:  $SC$  ;
2. outputs list of Sub-Circuit:  $L_{output}$  ;
3. begin
4. choose gate  $g_r$  from  $C$  ;
5. add fanout gates of  $g_r$  to  $L_{output}$  ;
6. copy  $L_{output}$  to fanout list  $L_{fo}$  ;
7. For each( $g_i$  in  $L_{output}$ )
   starting from  $g_i$ , traverse  $C$  in reverse order
8. for  $L$  level, and add gates to  $SC$  under the
   following conditions:
9. - prune branching when reaching  $L^{th}$  level ;
   - terminate adding gates to  $SC$  when
10. reaching  $n'$  ;
11. end for each ;
12. For each( $g_i$  in  $L_{fo}$ )
13. if(all fanout gates of  $g_i$  does not exist in
    $SC$ )
14. add  $g_i$  to  $L_{output}$  ;
15. end if ;
16. end foreach ;
17. end

```

شکل ۴. الگوریتم استخراج زیرمدار

شکل ۵، مثالی از نحوه استخراج زیرمدار را نشان می‌دهد. در این مثال، تعداد ورودی زیرمدار برابر با $n = 10$ و تعداد سطح برابر با $L = 2$ در نظر گرفته شده است. در این مثال، دروازه $g6$ انتخاب شده است. پس از آن، دروازه‌های موجود در مخروط خروجی آن به عنوان خروجی زیر مدار در نظر گرفته می‌شود

شکل ۶. مخروط ورودی و مخروط خروجی زیرمدار و تاثیر ایجاد پالس خطا در زیرمدار و تاثیر انتشار پالس خطا از طریق زیرمدار

احتمال ایجاد پالس‌های خطا در زیرمدار ($P_{generation}$) برابر با احتمال ایجاد پالس خطا به ازای تمام دروازه‌های زیرمدار و ذخیره شدن آن در فلیپ فلاپ متصل به خروجی‌های اصلی مدار می‌باشد. بنابراین، احتمال ایجاد پالس خطا در زیرمدار برابر است با:

$$P_{generation} = \sum_{i=1}^{N(PG)} LEG(G_i) \quad (2)$$

در این رابطه، $LEG(G_i)$ برابر با احتمال ایجاد پالس خطا به ازای دروازه G_i در زیرمدار و ذخیره شدن آن در فلیپ فلاپ متصل به خروجی‌های اصلی مدار و $N(PG)$ برابر با تعداد دروازه‌های تشکیل‌دهنده زیرمدار می‌باشد.

با توجه به شکل ۶، مسیر تبدیل پالس خطا ایجاد شده در دروازه G_i در زیرمدار به خطای نرم شامل دو مرحله زیر می‌باشد:

(۱) ایجاد پالس خطا در دروازه‌ای از زیرمدار و انتشار آن تا خروجی‌های زیرمدار؛

(۲) انتشار پالس خطا از خروجی‌های زیرمدار به خروجی‌های اصلی مدار.

مقادیر منتشر شده در مرحله (۱) وابسته به ساختار زیرمدار می‌باشد. همچنین، مقادیر منتشر شده در مرحله (۲) وابسته به ساختار مخروط خروجی زیرمدار می‌باشد. از آنجایی که تغییر ساختار زیرمدار تنها در مقادیر منتشر شده در مرحله (۱) را تغییر می‌دهد، می‌توان مراحل (۱) و (۲) را از یکدیگر جدا در نظر گرفت.

این پالس‌ها از طریق مخروط خروجی زیرمدار منتشر شده و در فلیپ فلاپ متصل به خروجی‌های اصلی مدار ذخیره شوند. نقش هر زیرمدار در انتشار پالس‌های خطا نیز مربوط به حالتی می‌باشد که پالس‌های خطا در دروازه‌های موجود در مخروط ورودی زیرمدار ایجاد شوند و از طریق این زیرمدار منتشر شده و در فلیپ فلاپ متصل به خروجی‌های اصلی مدار ذخیره شوند.

برای مثال، در شکل ۶، تاثیر ایجاد پالس خطا در زیرمدار نشان داده شده است. همان‌طور که مشاهده می‌شود، پالس خطا در دروازه‌ای (G_g) از زیرمدار ایجاد شده (پالس سبزرنگ) و پس از انتشار به خروجی‌های زیرمدار، از طریق مخروط خروجی زیرمدار به خروجی‌های اصلی مدار می‌رسد. همچنین، این شکل، تاثیر انتشار پالس خطا توسط زیرمدار را نیز نشان می‌دهد. همان‌طور که مشاهده می‌شود، پالس خطا در دروازه‌ای از مخروط ورودی زیرمدار (G_p) ایجاد شده (پالس قرمز رنگ) و پس از انتشار آن توسط زیرمدار، از طریق مخروط خروجی زیرمدار به خروجی‌های اصلی مدار می‌رسد.

از آنجایی که زیرمدار می‌تواند هم در ایجاد و هم در انتشار پالس‌های خطا تاثیرگذار باشد، به منظور ارزیابی سراسری زیرمدار، معیار Global Failure Probability (GFP) که هر دو تاثیر را شامل می‌گردد را برای زیرمدار SC_i به صورت زیر معرفی می‌نماییم:

$$GFP_{SC_i} = P_{generation} + P_{propagation} \quad (1)$$

در این رابطه، $P_{generation}$ برابر با احتمال ایجاد پالس‌های خطا در زیرمدار و تبدیل آن به خطای نرم و همچنین، $P_{propagation}$ برابر با احتمال انتشار پالس‌های خطای ورودی توسط زیرمدار و تبدیل آن به خطای نرم می‌باشد.

به خروجی‌های زیرمدار می‌باشد. شکل ۷ قسمت C، مخروط خروجی مربوط به خروجی PO₁ زیرمدار را نشان می‌دهد. به دلیل اینکه مخروط‌های خروجی مربوط به خروجی‌های زیرمدار ساختارهای متفاوتی از یکدیگر دارند، در نتیجه نقش متفاوتی در انتشار پالس خطا از یکدیگر نشان می‌دهند. به منظور در نظر گرفتن نقش هر خروجی زیرمدار در انتشار پالس‌های خطا به خروجی‌های اصلی مدار و تبدیل آن‌ها به خطای نرم، به هر خروجی یک مقدار SERG(PO_k) اختصاص می‌یابد. این مقدار، احتمال ایجاد پالس خطا در خروجی k ام زیرمدار (PO_k) و انتشار و ذخیره آن در فلیپ فلاپ متصل به خروجی‌های اصلی مدار را نشان می‌دهد:

$$SERG(PO_k) = \sum_{j=1}^{NFO(PO_k)} EPP_j \quad (5)$$

در این رابطه، NFO(PO_k) برابر با تعداد خروجی‌های اصلی مدار موجود در مخروط خروجی مربوط به خروجی k ام زیرمدار می‌باشد. همچنین، EPP_j برابر با احتمال ذخیره شدن پالس خطا در فلیپ فلاپ متصل به خروجی اصلی z ام موجود در مخروط خروجی مربوط به خروجی k ام زیرمدار (PO_k) می‌باشد.

احتمال انتشار پالس خطا از طریق زیرمدار (P_{propagation}) برابر با احتمال ایجاد پالس خطا به ازای تمام دروازه‌های موجود در مخروط ورودی زیرمدار، انتشار از طریق زیرمدار و ذخیره شدن آن در فلیپ فلاپ متصل به خروجی‌های اصلی مدار می‌باشد. بنابراین، احتمال انتشار پالس خطا از طریق زیرمدار برابر است با:

$$P_{propagation} = \sum_{j=1}^{N(PI)} LEP(PI_j) \quad (6)$$

در این رابطه، LEP(PI_j) احتمال ایجاد پالس خطا در مخروط ورودی مربوط به ورودی PI_j زیرمدار و ذخیره شدن آن در فلیپ فلاپ متصل به خروجی‌های اصلی مدار و N(PI) برابر با تعداد ورودی‌های زیرمدار می‌باشد.

بنابراین، احتمال ایجاد پالس خطا به ازای دروازه Gi در زیرمدار و ذخیره شدن آن در فلیپ فلاپ متصل به خروجی‌های اصلی مدار به صورت زیر محاسبه می‌شود:

$$LEG(G_i) = \sum_{k=1}^{N(PO)} EPP_{G_i}(PO_k) \times SERG(PO_k) \quad (7)$$

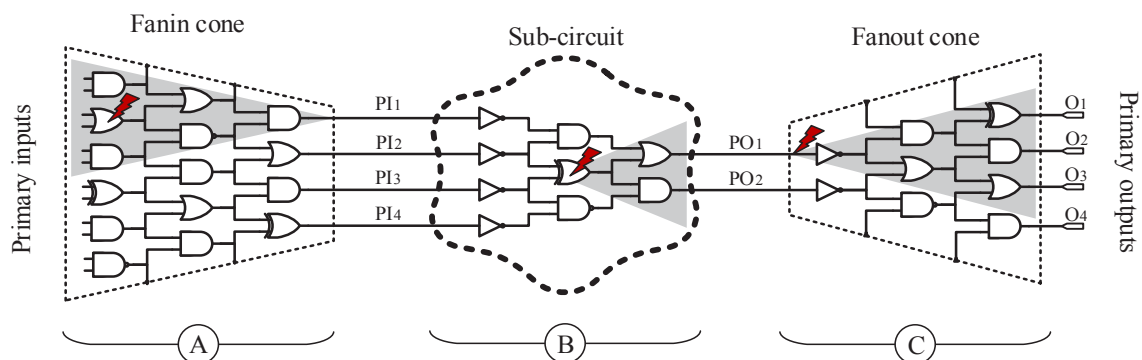
در این رابطه، N(PO) برابر با تعداد خروجی‌های زیرمدار می‌باشد. EPP_{G_i}(PO_k) احتمال ذخیره شدن پالس خطا منتشر شده از دروازه Gi در فلیپ فلاپی که فرض می‌شود به خروجی PO_k زیرمدار متصل شده است؛ می‌باشد (مرحله ۱). SERG(PO_k) برابر است با احتمال ایجاد پالس خطا در خروجی k ام زیرمدار (PO_k) و انتشار و ذخیره آن در یکی از فلیپ فلاپ‌های متصل به خروجی‌های اصلی مدار می‌باشد (مرحله ۲).

انتشار پالس خطا از محل رخداد خطا تا خروجی‌های زیرمدار، تابعی از ساختار زیرمدار می‌باشد. به منظور محاسبه احتمال انتشار پالس خطا از محل رخداد خطا تا خروجی‌های زیرمدار، از محل رخداد خطا (دروازه Gi) به سمت خروجی‌های زیرمدار، قوانین انتشار پالس خطا ارائه شده در [20] را تا خروجی‌های زیرمدار سطح به سطح به دروازه‌های زیرمدار اعمال می‌نماییم (شکل ۷ قسمت B). در انتها، احتمال ذخیره شدن پالس خطا در فلیپ فلاپ متصل به خروجی PO_k زیرمدار (EPP_{G_i}(PO_k)) با در نظر گرفتن پوشش منطقی، به صورت زیر محاسبه می‌شود:

$$EPP_{G_i}(PO_k) = P_{a_{G_i}}(PO_k) + P_{\bar{a}_{G_i}}(PO_k) \quad (4)$$

در این رابطه، P_{a_{G_i}}(PO_k) احتمال آن است که سیگنال خروجی PO_k دارای مقدار خطا با قطبیت یکسان با مقدار خطا در محل برخورد در دروازه Gi می‌باشد. همچنین P_{ā_{G_i}}(PO_k) برابر با احتمال اینکه سیگنال خروجی PO_k دارای مقدار خطا با قطبیت غیر یکسان با مقدار خطا در محل برخورد در دروازه Gi می‌باشد.

انتشار پالس خطا از خروجی‌های زیرمدار به خروجی‌های اصلی مدار، از طریق مخروط خروجی زیرمدار صورت می‌گیرد. مخروط خروجی زیرمدار برابر با اجتماع تمام مخروط‌های خروجی مربوط

شکل ۷. (A) مخروط جلویی ورودی PI₁ زیرمدار و نحوه محاسبه SERG(PI₁). (B) خطا در دروازه Gi زیرمدار و نحوه محاسبه EPP_{G_i}(PO_k). (C) مخروط خروجی PO₁ زیرمدار و نحوه محاسبه SERG(PO₁)

$$SERP(PI_j) = \sum_{h=1}^{NFI(PI_j)} EPP_{PI_j}(G_h) \quad (8)$$

که در آن، $NFI(PI_j)$ برابر با تعداد دروازه‌های موجود در مخروط ورودی مربوط به ورودی PI_j زام زیرمدار می‌باشد. $EPP_{PI_j}(G_h)$ برابر با احتمال ذخیره شدن پالس خطا ایجادشده در دروازه G_h در فلیپ فلاپی که فرض می‌شود به ورودی PI_j زیرمدار متصل شده است؛ می‌باشد.

با توجه به روابط ۱ تا ۸، مقدار GFP_{SCi} برابر است با:

$$GFP_{SCi} = \left[\sum_{i=1}^{N(PG)} \left(\sum_{k=1}^{N(PO)} EPP_{G_i}(PO_k) \times SERG(PO_k) \right) \right] + \left[\sum_{j=1}^{N(PD)} \left(SERP(PI_j) \times \left(\sum_{k=1}^{N(PO)} EPP_{PI_j}(PO_k) \times SERG(PO_k) \right) \right) \right] \quad (9)$$

همان‌طور که در رابطه ۹ مشاهده می‌شود، معیار GFP_{SCi} وابسته به مقادیر $SERP(PI_j)$ ، $SERG(PO_k)$ و $EPP(PO_k)$ می‌باشد. همان‌طور که قبلاً هم گفته شد، $SERP(PI_j)$ ، تاثیر مخروط ورودی زیرمدار در انتشار پالس خطا و $SERG(PO_k)$ ، تاثیر مخروط خروجی زیرمدار در انتشار پالس خطا را در نظر می‌گیرد. همچنین، $EPP(PO_k)$ تاثیر ایجاد پالس‌های خطا از دروازه‌های زیرمدار و یا انتشار پالس‌های خطا از طریق ورودی‌های زیرمدار تا خروجی‌های زیرمدار را در نظر می‌گیرد. بنابراین، در ارزیابی هر زیرمدار و پیاده‌سازی‌های مختلف آن، با داشتن مقادیر $SERP(PI_j)$ مربوط به ورودی‌های زیرمدار و همچنین مقادیر $SERG(PO_k)$ مربوط به خروجی‌های زیرمدار تنها نیاز به محاسبه مجدد $EPP(PO_k)$ مربوط به زیرمدار می‌باشد. در نتیجه، با استفاده از معیار GFP_{SCi} ، بدون نیاز به محاسبه مجدد نرخ خطای نرم کل مدار می‌توان با تغییر جزئی و محاسبات محلی به ارزیابی سراسری آن پرداخت.

سننژ مجدد زیرمدار با استفاده از روش QM توسعه یافته

به‌منظور افزایش پوشش منطقی مدار، نیاز به تغییر ساختار زیرمدار و به دست آوردن پیاده‌سازی‌های مختلف از آن می‌باشد. هرکدام از این پیاده‌سازی‌ها با توجه به ساختارشان، رفتار متفاوتی از یکدیگر در ایجاد و انتشار پالس‌ها خطا از خود نشان می‌دهند. در نتیجه ممکن است پوشش منطقی متفاوتی از یکدیگر نشان می‌دهند. برای به دست آوردن پیاده‌سازی‌های مختلف زیرمدار، روش QM را توسعه داده و استفاده می‌نماییم. در این روش، برخلاف روش QM، پیاده‌سازی‌های مختلف از زیرمدار بدون در نظر گرفتن هزینه طراحی به دست می‌آیند.

روند تبدیل پالس خطا ایجادشده در مخروط ورودی مربوط به ورودی PI_j زیرمدار به خطای نرم شامل سه مرحله زیر می‌باشد:

- (۱) ایجاد پالس خطا در دروازه‌های از مخروط ورودی زیرمدار و انتشار آن تا ورودی‌های زیرمدار
- (۲) انتشار پالس خطا از ورودی‌های زیرمدار تا خروجی‌های زیرمدار
- (۳) انتشار پالس خطا از خروجی‌های زیرمدار تا خروجی‌های اصلی مدار

مقادیر منتشرشده در مرحله (۱) وابسته به ساختار مخروط ورودی زیرمدار می‌باشد. مقادیر منتشرشده در مرحله (۲) وابسته به ساختار زیرمدار می‌باشد و مقادیر منتشرشده در مرحله (۳) وابسته به ساختار مخروط خروجی زیرمدار می‌باشد. از آنجایی که تغییر ساختار زیرمدار تنها در مقادیر منتشرشده در مرحله (۲) را تغییر می‌دهد، می‌توان مراحل (۱)، (۲) و (۳) را مستقل از یکدیگر در نظر گرفت.

بنابراین، احتمال ایجاد پالس خطا در مخروط ورودی مربوط به ورودی PI_j زیرمدار و ذخیره شدن آن در فلیپ فلاپ متصل به خروجی‌های اصلی مدار به‌صورت زیر محاسبه می‌شود.

$$LEP(PI_j) = SERP(PI_j) \times LEG(PI_j) \quad (7)$$

در این رابطه، $SERP(PI_j)$ برابر است با احتمال ذخیره شدن پالس خطا منتشرشده از دروازه موجود در مخروط ورودی مربوط به ورودی PI_j در فلیپ فلاپی که فرض می‌شود به ورودی PI_j زیرمدار متصل شده است (مرحله ۱). $LEG(PI_j)$ برابر با احتمال ایجاد پالس خطا به ازای ورودی PI_j زیرمدار و ذخیره شدن آن در فلیپ فلاپ متصل به خروجی‌های اصلی مدار می‌باشد (مرحله ۲ و ۳).

انتشار پالس خطا از محل رخداد تا ورودی‌های زیرمدار، از طریق مخروط ورودی زیرمدار صورت می‌گیرد. مخروط ورودی زیرمدار برابر با اجتماع تمام مخروط‌های ورودی مربوط به ورودی‌های زیرمدار می‌باشد. شکل ۷ قسمت A، مخروط ورودی مربوط به ورودی PI_1 زیرمدار را نشان می‌دهد. به دلیل اینکه مخروط‌های ورودی مربوط به ورودی‌های زیرمدار ساختارهای متفاوتی با یکدیگر دارند، در نتیجه نقش متفاوتی در انتشار پالس خطا به ورودی زیرمدار با یکدیگر نشان می‌دهند. به‌منظور در نظر گرفتن نقش هر ورودی زیرمدار در انتشار پالس‌های خطا، به هر ورودی یک مقدار $SERP(PI_j)$ اختصاص می‌یابد. این مقدار، احتمال ایجاد پالس خطا در تمام دروازه‌های موجود در مخروط ورودی مربوط به ورودی PI_j و انتشار آن‌ها به ورودی زیرمدار مدار را نشان می‌دهد و به‌صورت زیر محاسبه می‌شود:

ابتدا مجموعه مینترم‌های تمام خروجی‌های مدار (M_{list}) محاسبه می‌شود. پس از آن، با استفاده از روش QM مجموعه PI ها (P) به دست می‌آیند. سپس، بدون در نظر گرفتن هزینه و با استفاده از مجموعه P ، تمام مجموعه PI هایی که مجموعه M_{list} را پوشش دهند، به دست می‌آید. این روند تا جایی که تمام مینترم‌های مدار پوشش داده نشده‌اند، ادامه می‌یابد. در نهایت، مجموعه پیاده‌سازی‌های مختلف از یک مدار (API_{SC}) به دست می‌آید.

الگوریتم بهینه‌سازی

الگوریتم پیشنهادی به منظور کاهش نرخ خطای نرم مدارهای ترکیبی مبتنی بر جایگزینی منطقی محلی در شکل ۹ نشان داده شده است. همان‌طور که مشاهده می‌شود، این الگوریتم یک مدار ترکیبی را به عنوان ورودی می‌گیرد و نرخ خطای نرم و مساحت مدار اصلی محاسبه می‌شود. هم‌زمان با محاسبه نرخ خطای نرم مدار، مقادیر SERG و SERP برای تمام دروازه‌های مدار محاسبه می‌شوند. در گام بعدی، زیرمداری از مدار اصلی (SC_i) انتخاب می‌شود و پارامتر GFP_{SC_i} متناظر با آن محاسبه می‌شود. سپس، به کمک روش QM توسعه‌یافته، مجموعه پیاده‌سازی‌های ممکن از زیر مدار (API_{SC_i}) به دست می‌آید. در ادامه، با استفاده از معیار GFP، بهترین پیاده‌سازی زیرمدار (I_m) به طوری که رابطه $GFP_{I_m} < GFP_{SC_i}$ برقرار باشد انتخاب شده و در مدار اصلی جایگزین زیرمدار می‌شود. این فرآیند تا زمانی که محدودیت مساحت برقرار باشد، ادامه می‌یابد.

نتایج شبیه‌سازی

در این بخش نتایج شبیه‌سازی حاصل از روش پیشنهادی را بررسی می‌نماییم. روش پیشنهادی به زبان ++C پیاده‌سازی شده است. شبیه‌سازی‌ها بر روی مدارهای محک ISCAS'85 و MCNC صورت گرفته است. برای زیرمدارهای استخراج شده تعداد ورودی‌ها برابر با $n'=10$ و تعداد سطوح پیمایش شده برابر با $L=3$ در نظر گرفته شده است. همچنین، در این مقاله تنها محدودیت مساحت لحاظ شده است.

به منظور اطمینان از کاهش نرخ خطای نرم با استفاده از معیار ارائه شده GFP در هر مرحله از فرآیند بهینه‌سازی، شبیه‌سازی-هایی برای دو مدار محک C432 و C2670 صورت گرفته است. میزان نرخ خطای نرم و سربار مساحت در هر مرحله از فرآیند بهینه‌سازی محاسبه شده است. شکل‌های ۱۰ و ۱۱ نمودار روند تغییر نرخ خطای نرم (قسمت الف) و سربار مساحت (قسمت ب) با استفاده از روش پیشنهادی را به ترتیب برای مدارهای محک C432 و C2670 نشان می‌دهند. همان‌طور که مشاهده می‌شود، روند تغییر نرخ خطای نرم برای هر دو مدار محک در اکثر مواقع

Algorithm 2 : Developed QM

```

1. input = Sub-Circuit: SC ;
2. output = all possible implementation of SC: APISC;
3. foreach(output Oi of SC )
4.     compute ON-set minterm of Oi, ONOi ;
5.     add ONOi to Mlist ;
6. end foreach ;
7. compute all of the prime implicants using QM method, P ;
8. make prime implicant table, TPI, using P ;
9. using TPI to compute all possible PI sets that cover Mlist, SPIj, and add SPIj to APISC ;
10. return APISC;

```

شکل ۸. الگوریتم سنتز مجدد زیرمدار با استفاده از روش QM توسعه‌یافته

Algorithm 3 : Optimization Algorithm

```

1. input = golden circuit: CG
2. output = robust circuit: CR
3. compute SER of golden circuit, SERCG;
4. compute Area of golden circuit, AreaCG;
5. // compute SERG and SERP for all gates of circuit;
6. choose sub-circuit SCi from circuit; // using algorithm 1
7. //extract SERG for all outputs of SCi;
8. //extract SERP for all inputs of SCi;
9. compute GFP parameter for sub-circuit SCi, GFPSCi;
10. compute all possible implementations of SCi using developed QM, APISCi; // using algorithm 2
11. compute GFP for all implementations in APISCi;
12. Choose implementation Im in APISCi with least GFPIm;
13. if(GFPIm < GFPSCi)
14.     swap sub-circuit SCi and implementation Im;
15. end If;
16. if(Area constraint violated)
17.     goto line 22;
18. else
19.     goto line 7;
20. end If;
21. compute SER of robust circuit SERCR;
22. compute Area of robust circuit AreaCR;

```

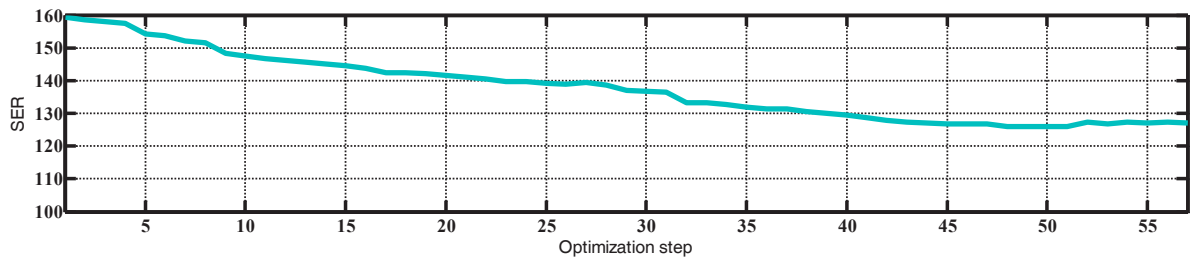
شکل ۹. الگوریتم بهینه‌سازی به منظور کاهش نرخ خطای نرم مدار ترکیبی

شکل ۸، الگوریتم سنتز مجدد زیرمدار با استفاده از روش QM توسعه‌یافته را نشان می‌دهد. همان‌طور که مشاهده می‌شود، در

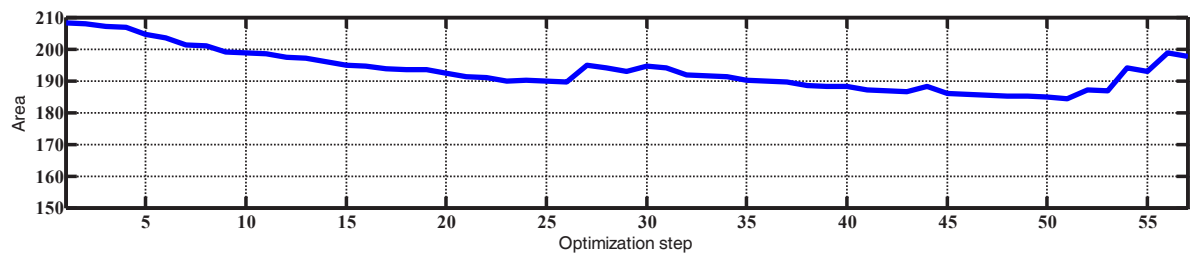
نرخ خطای نرم کل مدار در اکثر مراحل از فرآیند بهبود نرخ خطای نرم موثر می‌باشد. شکل ۱۰ قسمت ب و شکل ۱۱ قسمت ب نمودار سربار مساحت (Area) نیز نشان می‌دهد. همان‌طور که مشاهده می‌شود مساحت مدار در برخی موارد افزایش و در برخی موارد کاهش یافته است. همچنین، روند بهبود در مدار C432 در ۵۷ مرحله و در مدار C2670 در ۲۷۵ مرحله صورت گرفته است. از این مراحل به بعد، انتخاب زیرمدار و تغییر ساختار آن به منظور افزایش پوشش منطقی تأثیری قابل توجهی در بهبود نرخ خطای نرم نداشته است.

نزولی می‌باشد. با این حال، در برخی مراحل نرخ خطای نرم با سرعت بیشتری کاهش یافته است. برای مثال، مراحل ۵، ۸ و ۳۲ در مدار C432 (شکل ۱۰ قسمت الف) و مراحل اولیه در مدار C2670 (شکل ۱۱ قسمت الف) بهبود نرخ خطای نرم با سرعت بیشتری کاهش یافته است.

میزان کاهش نرخ خطای نرم در هر مدار وابسته به ساختار مدار اصلی و همچنین ساختار، اندازه و موقعیت زیرمدار استخراج شده در هر مرحله از فرآیند بهبود نرخ خطای نرم می‌باشد. این نتایج نشان می‌دهند که روش پیشنهادی بدون نیاز به محاسبه مجدد

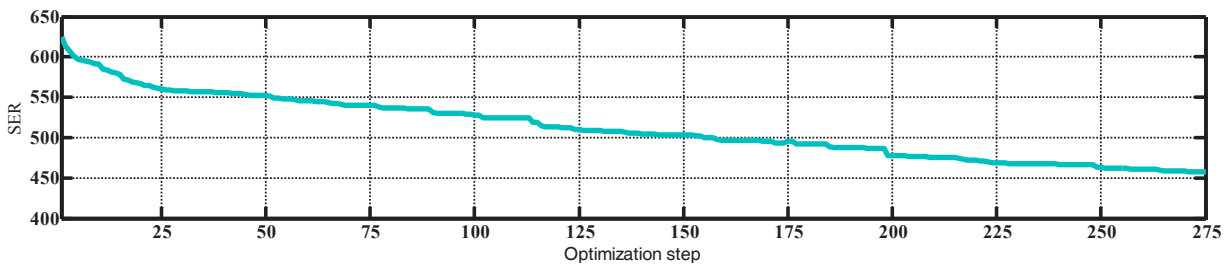

(الف)

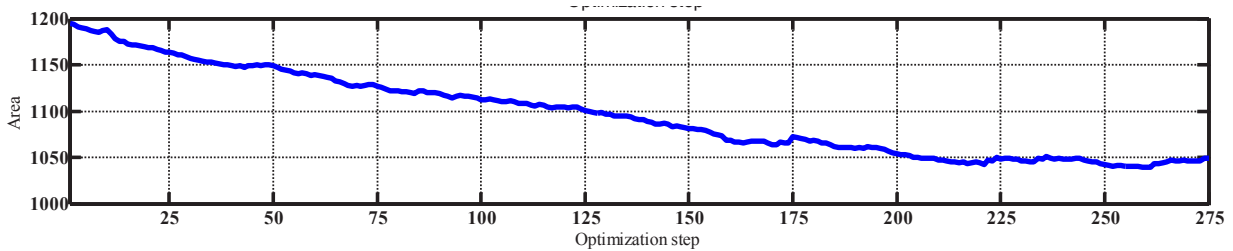

(ب)

شکل ۱۰. روند تغییر نرخ خطای نرم و سربار مساحت برای مدار محک C432

(الف)

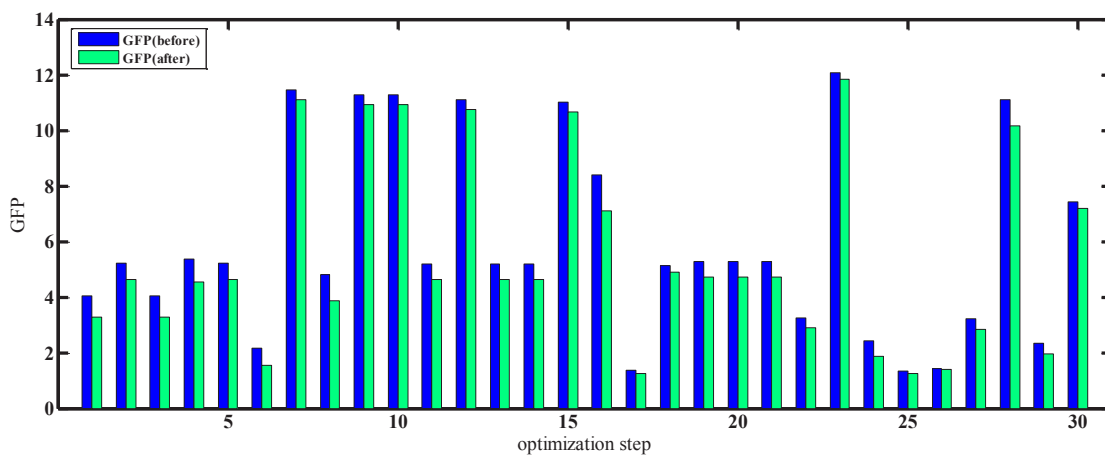

(ب)

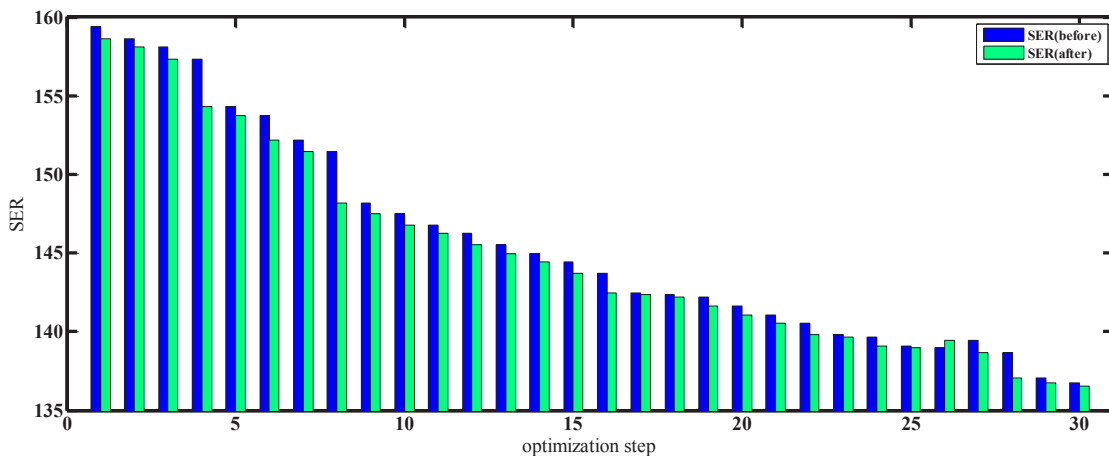
شکل ۱۱. روند تغییر نرخ خطای نرم و سربار مساحت برای مدار محک C2670

محک C2670 و C432 نشان می‌دهد. همان‌طور که مشاهده می‌شود، در هر مرحله از فرآیند، مقدار GFP کاهش یافته (شکل ۱۲ و ۱۳ قسمت الف) و در نتیجه موجب کاهش نرخ خطای نرم مدار (شکل ۱۲ و ۱۳ قسمت ب) می‌شود. به عبارت دیگر، با تغییر ساختار زیرمدار در هر مرحله به طوری که موجب کاهش GFP شود، نرخ خطای نرم مدار کاهش می‌یابد.

همچنین، به منظور اطمینان از کاهش نرخ خطای نرم با استفاده از معیار ارزیابی سراسری زیرمدار (GFP)، در هر مرحله مقادیر زیرمدار، قبل و بعد از فرآیند بهینه‌سازی مربوط به مدارهای محک C2670 و C432 اندازه‌گیری شده است. شکل‌های ۱۲ و ۱۳ مقادیر معیار GFP (قسمت الف) و نرخ خطای نرم (قسمت ب) در ۳۰ مرحله نخست بهینه‌سازی را به ترتیب برای مدارهای

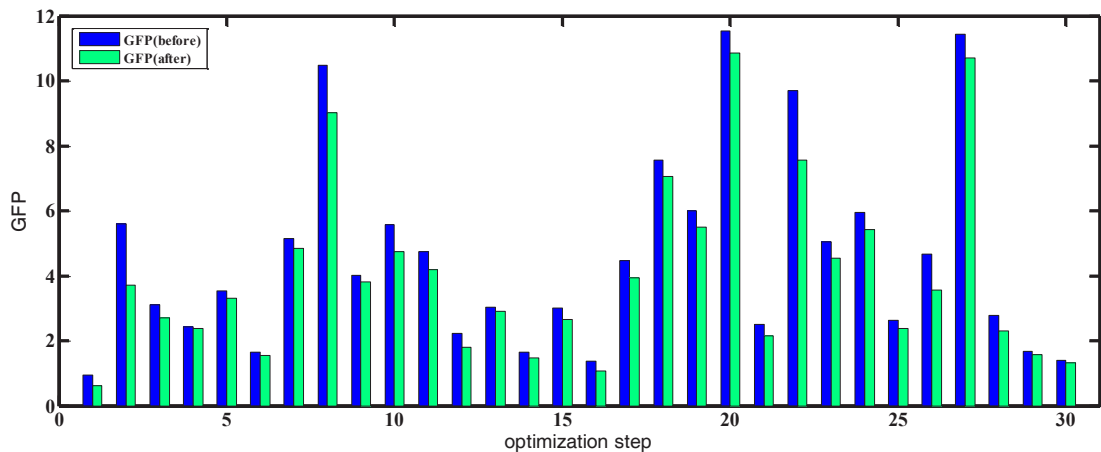

(الف)

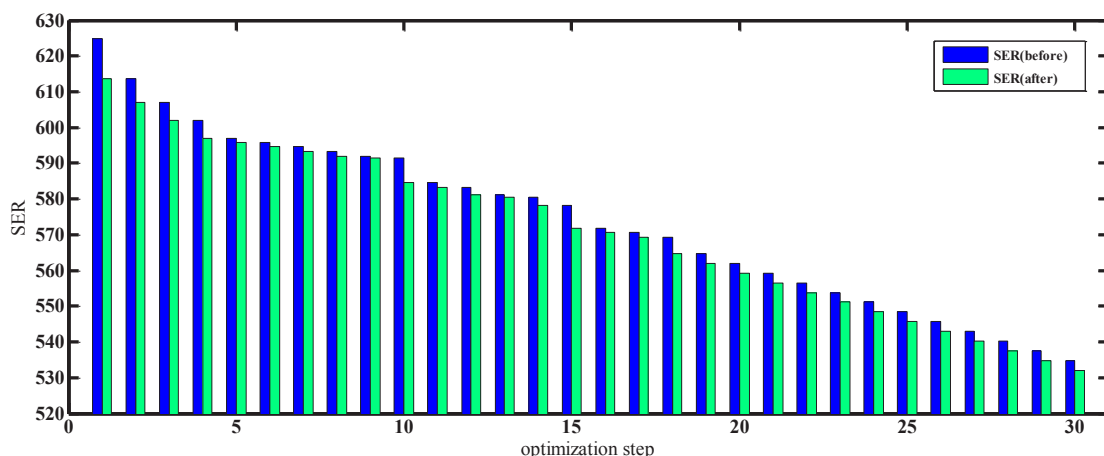

(ب)

شکل ۱۲. معیار ارزیابی محلی زیرمدار (GFP) و نرخ خطای نرم در ۳۰ مرحله نخست مدار محک C432

(الف)

(ب)

شکل ۱۳. معیار ارزیابی محلی زیرمدار (GFP) و نرخ خطای نرم در ۳۰ مرحله نخست مدار محک C2670

آزمایش‌ها نشان می‌دهد که روش پیشنهادی به‌طور میانگین موجب ۱۷/۷۵٪ کاهش نرخ خطای نرم به ازای ۵/۳۹٪ سربار مساحت در مقایسه با مدار اصلی متناظر شده است.

همچنین، روش پیشنهادی با روش ارائه شده در مرجع [۱۹] را مورد مقایسه قرار می‌دهیم. در این مقاله روش [۱۹] را پیاده سازی نموده‌ایم. این روش، چارچوبی مبتنی بر شبیه‌سازی می‌باشد که مدار اصلی به زیرمدارهایی تک خروجی دسته‌بندی شده و سپس با پیکربندی مجدد زیرمدارها به طوری که منجر به افزایش پوشش منطقی شوند، موجب کاهش نرخ خطای نرم مدار می‌شود. جدول ۲، نتایج حاصل از مقایسه‌ی روش پیشنهادی و روش مشابه ارائه شده در مرجع [۱۹]، نشان می‌دهد. همان‌طور که مشاهده می‌شود، ستون اول میزان نرخ خطای نرم (SER)، ستون دوم سربار مساحت (Area change) و ستون سوم زمان

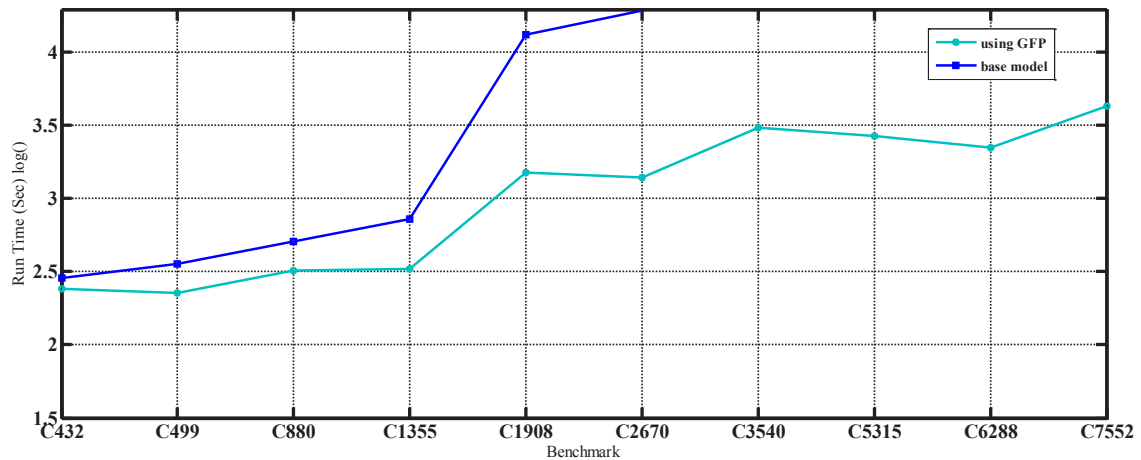
جدول ۱، نتایج حاصل از شبیه‌سازی بر روی مدارهای محک ISCAS'85 و MCNC را نشان می‌دهد. در ستون اول اطلاعاتی از تعداد ورودی‌ها (Input)، خروجی‌ها (Output) و دروازه‌های (Gate) مدارهای محک ارائه شده است. سپس، نرخ خطای نرم (SER) و مساحت (Area) کل مدار در قبل و بعد از فرآیند بهینه‌سازی نشان داده شده است. در نهایت، میزان کاهش نرخ خطای نرم (SER Reduction) و سربار مساحت (Area Overhead) ارائه شده است. بیشترین کاهش نرخ خطای نرم مربوط به مدار C6288 و کمترین آن مربوط به مدار C880 می‌باشد. همان‌طور که قبلاً هم به آن اشاره شد، میزان کاهش نرخ خطای نرم در هر مدار وابسته به ساختار مدار اصلی و همچنین ساختار، اندازه و موقعیت زیرمدار استخراج شده در هر مرحله از فرآیند بهبود نرخ خطای نرم می‌باشد. همان‌طور که مشاهده می‌شود، نتایج

جدول ۱. نتایج شبیه‌سازی بر روی مدارهای محک

اطلاعات مدار				قبل از اعمال بهینه‌سازی		بعد از اعمال بهینه‌سازی		مقایسه	
Bench	Input	Output	Gate	SER	Area	SER	Area	SER Reduction (%)	Area Overhead (%)
C432	36	7	233	159.40	208.28	127.15	197.64	20.23	-5.11
C499	41	32	638	146.89	434.11	129.62	461.59	11.76	6.33
C880	60	26	433	164.69	372.40	150.36	388.08	8.7	4.21
C1355	41	33	629	185.33	487.31	166.70	526.15	10.05	7.97
C1908	33	25	425	286.14	807.31	232.72	884.00	18.67	9.5
C2670	157	64	872	624.88	1194.87	457.60	1048.84	26.77	-12.22
C3540	50	22	901	577.45	1648.40	493.60	1764.12	14.52	7.02
C5315	178	123	1833	970.89	2640.32	838.46	2544.74	13.64	-3.62
C6288	32	32	2788	4926.91	1987.55	3473.96	2234.20	29.49	12.41
C7552	207	108	2171	1160.75	3400.01	1010.08	3690.37	12.98	8.54
apex3	54	50	280	182.90	8134.60	148.95	8820.35	18.56	8.43
apex4	9	19	438	190.50	10443.18	167.45	11837.34	12.10	13.35
ex1010	10	10	810	724.29	16342.03	548.65	18147.82	24.25	11.05
spla	16	46	2296	5866.80	1960.06	4294.50	2111.38	26.80	7.72
Average	--	--	--	--	--	--	--	17.75	5.39

جدول ۲. مقایسه میزان نرخ خطای نرم، سربار مساحت و زمان بهینه‌سازی روش پیشنهادی و روش ارائه شده در مرجع [۱۹].

Bench	SER (%)		Area change (%)		Run time (T _{opt}) (sec)		Comparison (روش پیشنهادی / روش [۱۹])	
	روش پیشنهادی	روش [۱۹]	روش پیشنهادی	روش [۱۹]	روش پیشنهادی	روش [۱۹]	SER	Run time
C432	11.50	17.80	-5.11	45.90	241.20	4180.00	1.55	17.33
C499	18.80	26.90	6.33	39.90	226.80	7540.00	1.43	33.25
C880	25.66	34.50	4.21	41.90	322.20	5960.00	1.34	18.50
C1355	16.59	18.80	7.97	38.30	333.00	13200.00	1.13	39.64
C1908	19.40	23.00	9.50	37.50	1513.80	26000.00	1.19	17.18
C2670	24.17	37.20	-12.22	46.60	1393.20	66100.00	1.54	47.44
C3540	17.30	-	7.02	-	3075.00	-	-	-
C5315	27.22	-	-3.62	-	2680.20	-	-	-
C6288	23.15	-	12.41	-	2239.80	-	-	-
C7552	21.45	-	8.54	-	4279.80	-	-	-
apex3	22.40	27.10	8.43	31.30	325.70	8370.49	1.21	25.70
apex4	21.90	24.60	13.35	46.50	480.90	9425.64	1.12	19.60
ex1010	23.50	28.80	11.05	43.70	1525.20	40417.80	1.23	26.50
spla	17.70	-	7.72	-	2466.80	-	-	-
Average	20.77	26.52	5.40	41.29	1507.40	20132.66	1.30	27.24

شکل ۱۴. زمان بهینه‌سازی (T_{opt}) نرخ خطای نرم مدارهای محک ISCAS'85

نرم به میزان ۲۰/۷۷٪ به ازای ۵/۴۰٪ سربار مساحت شده است. لازم به ذکر است که نحوه تخمین و مقادیر نرخ خطای نرم نشان داده شده در این جدول مبتنی بر شبیه‌سازی می‌باشد. بدین صورت که تعداد مشخصی از اشکال‌های گذرا به ازای ورودی‌های متفاوت مدار، به مدار اعمال شده و تعداد خطاهای منتشر شده به خروجی مدار محاسبه می‌شود.

همچنین شکل ۱۴، تفاوت زمان اجرای بهینه‌سازی (T_{opt}) نرخ خطای نرم مدارهای محک با استفاده از روش پایه نسبت به روش پیشنهادی را نشان می‌دهد (توجه شود که محور y بر حسب

بهینه‌سازی (T_{opt}) ارائه شده است. همان‌طور که ملاحظه می‌گردد، روش پیشنهادی در حدود ۲۷ برابر سریع‌تر از روش [۱۹] می‌باشد. از آنجایی که روش [۱۹] مبتنی بر شبیه‌سازی می‌باشد، بهینه‌سازی مدارها در زمان زیادی صورت می‌گیرد و حتی در مواردی که تعداد گیت‌های مدار زیاد باشد (مانند C7552, C6288, C5315, C3540) امکان‌پذیر نخواهد بود. همان‌طور که نتایج نشان می‌دهد، روش پیشنهادی نرخ خطای نرم کمتری در مقایسه با روش [۱۹] دارد. روش ارائه شده در [۱۹]، موجب نرخ خطای نرم به میزان ۲۶/۵۲٪ به ازای ۴۱/۲۹٪ سربار مساحت شده است. از طرفی، روش پیشنهادی موجب نرخ خطای

- [3] V. Ferlet-Cavrois, L. W. Massengill, and P. Gouker, "Single event transients in digital CMOS—A review," *Nucl. Sci. IEEE Trans.*, vol. 60, no. 3, pp. 1767–1790, 2013.
- [4] H.-M. Chou, M.-Y. Hsiao, Y.-C. Chen, K.-H. Yang, J. Tsao, C.-L. Lung, S.-C. Chang, W.-B. Jone, and T.-F. Chen, "Soft-error-tolerant design methodology for balancing performance, power, and reliability," *Very Large Scale Integr. Syst. IEEE Trans.*, vol. 23, no. 9, pp. 1628–1639, 2015.
- [5] D. A. Black, W. H. Robinson, I. Z. Wilcox, D. B. Limbrick, and J. D. Black, "Modeling of Single Event Transients With Dual Double-Exponential Current Sources: Implications for Logic Cell Characterization," *Nucl. Sci. IEEE Trans.*, vol. 62, no. 4, pp. 1540–1549, 2015.
- [6] Q. Zhou and K. Mohanram, "Gate sizing to radiation harden combinational logic," *Comput. Des. Integr. Circuits Syst. IEEE Trans.*, vol. 25, no. 1, pp. 155–166, 2006.
- [7] P. Shivakumar, M. Kistler, S. W. Keckler, D. Burger, and L. Alvisi, "Modeling the effect of technology trends on the soft error rate of combinational logic," in *Dependable Systems and Networks, 2002. DSN 2002. Proceedings. International Conference on*, 2002, pp. 389–398.
- [8] S. Rezaei, S. Ghassem, H. Asadi, and M. Fazeli, "Microelectronics Reliability Soft error estimation and mitigation of digital circuits by characterizing input patterns of logic gates," *Microelectron. Reliab.*, 2014.
- [9] R. R. Rao, D. Blaauw, and D. Sylvester, "Soft error reduction in combinational logic using gate resizing and flipflop selection," in *Computer-Aided Design, 2006. ICCAD'06. IEEE/ACM International Conference on*, 2006, pp. 502–509.
- [10] K.-C. Wu and D. Marculescu, "Power-aware soft error hardening via selective voltage scaling," in *Computer Design, 2008. ICCD 2008. IEEE International Conference on*, 2008, pp. 301–306.
- [11] P. V. Torvi, V. R. Devanathan, and V. Kamakoti, "Framework for selective flip-flop replacement for soft error mitigation," in *VLSI Design (VLSID), 2015 28th International Conference on*, 2015, pp. 381–386.

لگاریتم می‌باشد). در روش پایه، در هر زیرمدار برای انتخاب بهترین پیاده‌سازی متناظر نیاز به جایگزین نمودن تمام پیاده‌سازی‌ها و محاسبه مجدد نرخ خطای نرم به ازای هر پیاده‌سازی می‌باشد. در روش پیشنهادی، در هر زیرمدار برای انتخاب بهترین پیاده‌سازی متناظر از معیار GFP استفاده می‌شود. همان‌گونه که مشاهده می‌شود با استفاده از روش پیشنهادی، زمان بهینه‌سازی به‌طور میانگین $1/6$ برابر کاهش یافته است. نکته قابل توجه آن است که استفاده از روش پایه بر خلاف روش پیشنهادی برای مدارهای محک بزرگتر از C3540 چندین روز به طول می‌انجامد و امکان‌پذیر نخواهد بود.

نتیجه‌گیری

در این مقاله، یک ایده جدید برای افزایش تحمل‌پذیری مدارهای ترکیبی در مقابل خطای نرم معرفی شده است. ایده پیشنهادی بر اساس تکنیک باز-سنتر منطقی مبتنی بر جایگزینی منطقی محلی به‌منظور کاهش نرخ خطای نرم مدارهای ترکیبی می‌باشد. در این روش، به کمک توسعه‌ای از روش QM پیاده‌سازی‌های مختلف از یک زیرمدار مستخرج از مدار اصلی به‌دست‌آمده و سپس، با استفاده از معیار پیشنهادی GFP، از بین پیاده‌سازی‌های مختلف زیرمدار بهترین جایگزین باهدف کاهش نرخ خطای نرم تعیین می‌شود. مزیت اصلی این معیار این است که در هر مرحله از فرآیند بهبود نرخ خطای نرم، بدون نیاز به جایگزین نمودن تمام پیاده‌سازی‌های مختلف از زیرمدار در مدار اصلی و محاسبه مجدد نرخ خطای نرم کل مدار به ازای هرکدام از آن‌ها، می‌توان تاثیر هر یک را در نرخ خطای نرم مدار اصلی محاسبه نمود. نتایج حاصل از شبیه‌سازی‌ها بر روی مدارهای محک ISCAS'85 نشان می‌دهد که روش پیشنهادی به‌طور میانگین موجب $17/75\%$ کاهش نرخ خطای نرم به ازای $5/39\%$ سربار مساحت در مقایسه با مدار اصلی شده است.

روش پیشنهادی در این مقاله تنها پارامتر پوشش منطقی را جهت کاهش نرخ خطای نرم در نظر می‌گیرد. توسعه الگوریتم معرفی‌شده، جهت در نظر گرفتن پوشش الکتریکی و زمانی یکی از کارهای آتی در راستای بهبود روش پیشنهادی می‌باشد.

منابع

- [1] M. Nicolaidis, *Soft errors in modern electronic systems*, vol. 41. Springer Science & Business Media, 2010.
- [2] R. C. Baumann, "Radiation-induced soft errors in advanced semiconductor technologies," *Device Mater. Reliab. IEEE Trans.*, vol. 5, no. 3, pp. 305–316, 2005.

- [17] K.-C. Wu and D. Marculescu, "A low-cost, systematic methodology for soft error robustness of logic circuits," *Very Large Scale Integr. Syst. IEEE Trans.*, vol. 21, no. 2, pp. 367–379, 2013.
- [18] N. N. Mahatme, N. J. Gaspard, T. Assis, I. Chatterjee, T. D. Loveless, B. L. Bhuvu, W. H. Robinson, L. W. Massengill, S.-J. Wen, and R. Wong, "Kernel-Based Circuit Partition Approach to Mitigate Combinational Logic Soft Errors," *Nucl. Sci. IEEE Trans.*, vol. 61, no. 6, pp. 3274–3281, 2014.
- [19] A. H. El-Maleh and K. A. K. Daud, "Simulation-Based Method for Synthesizing Soft Error Tolerant Combinational Circuits," *Reliab. IEEE Trans.*, vol. 64, no. 3, pp. 935–948, 2015.
- [20] G. Asadi and M. B. Tahoori, "An analytical approach for soft error rate estimation in digital circuits," in *Circuits and Systems, 2005. ISCAS 2005. IEEE International Symposium on*, 2005, pp. 2991–2994.
- [12] P. V. Torvi, V. R. Devanathan, A. Vanjari, and V. Kamakoti, "SER mitigation technique through selective flip-flop replacement," in *Quality Electronic Design (ASQED), 2015 6th Asia Symposium on*, 2015, pp. 25–30.
- [13] K. Mohanram and N. A. Touba, "Partial error masking to reduce soft error failure rate in logic circuits," in *Defect and Fault Tolerance in VLSI Systems, 2003. Proceedings. 18th IEEE International Symposium on*, 2003, pp. 433–440.
- [14] A. H. El-maleh and F. Chikh, "Microelectronics Reliability A generalized modular redundancy scheme for enhancing fault tolerance of combinational circuits," *Microelectron. Reliab.*, vol. 54, no. 1, pp. 316–326, 2014.
- [15] K.-C. W. K.-C. Wu and D. Marculescu, "Soft error rate reduction using redundancy addition and removal," in *Design Automation Conference, 2008. ASPDAC 2008. Asia and South Pacific*, 2008, pp. 559–564.
- [16] S. Almkhaizim and Y. Makris, "Soft error mitigation through selective addition of functionally redundant wires," *IEEE Trans. Reliab.*, vol. 57, no. 1, pp. 23–31, 2008.

